

— Трайте, хора, ще видите вие какъвъ вѣренъ другаръ ще ми стане вълчето.

И той повикваше вълка, дърпаше го галено за ушитѣ, дразнѣше го. Вълчето разбираше вече шегитѣ му, отвърщаше имъ съ весела игра — малко грубичка, тромава и смѣшна: вълча игра! Но къмъ края на пролѣтѣта се случи пакъ нѣщо, което ядоса и смути дори и Каля, върлиятъ му защитникъ.

Презъ една топла привечерь, къмъ края на май, вълчето дрѣмѣше, полегнало въ колибата си. По двора спокойно се разхождаха домашни животни. Наблизу до колибата му се боричкаха млади прасета. Когато нѣкое нададѣше по-силенъ викъ, вълчето отваряше очи, поглеждаше съ премреженъ, равнодушенъ погледъ и пакъ заспиваше. Но въ единъ моментъ немирниците дотичаха предъ вратата, сборичкаха се и едно отхвърли друго право въ колибата. Прасето се праметна и падна върху главата на вълка. За мигъ сънениятъ звѣръ сѣти на мунуната си нѣщо топло и меко, лъхна го дѣхъ на живо месо и самъ не разбра, какво стана по-нататкъ. Чу се само остъръ писъкъ на задушено животно, другитѣ прасета се разбѣгаха, женитѣ отъ двора нададоха викъ. Но догдето се притекатъ мжжетѣ, измина повече отъ минута. Накрай стариятъ и Калъо съ мжка изтръгнаха прасето отъ устата му. То бѣше съ прегризанъ грѣклянъ, а гърдитѣ и вжтрешността му съвсемъ липсваха.

Стариятъ се развика, а Калъо не каза нито дума. Той взе синджиръ и върза здраво вълка. Звѣрътъ легеше свитъ и неподвиженъ, съзнаващъ вината си; само лукавитѣ му очи гледаха плахо и недовѣрчиво. Калъо го превърза, вдигна прасето и му го поднесе. Въ другата си ржка прикриваше кжса яка сопа. Вълчето подскочи и захапа месото; сжщиятъ мигъ по врата го хласна сопата. Но трѣбваше да повтори, за да пустне плячката. Вълчето се отдрѣпна, като гледаше настървено ту прасето, ту овчаря. И Калъо го гледаше и мълчеше. Играта